

4. Przed rozpoczęciem egzaminu egzaminator zobowiązany jest do sprawdzenia tożsamości osoby zdającej.

5. Ocenę z egzaminu przeprowadzanego w formie pisemnej (według obowiązującej skali ocen) proponuje egzaminator, a zatwierdza przewodniczący komisji. Egzaminator opatruje każdą pracę recenzją, która jest uzasadnieniem proponowanej oceny.

6. Ocenę z egzaminu przeprowadzanego w formie ustnej i praktycznej (według obowiązującej skali ocen) proponuje i uzasadnia egzaminator, uzgadniając ją z pozostałymi członkami zespołu egzaminacyjnego.

7. Oceny z egzaminów egzaminator wpisuje do protokołu egzaminacyjnego i indeksu osoby zdającej.

§ 7. Osoba zdająca, po złożeniu z wynikiem pozytywnym egzaminów ze wszystkich obowiązujących przedmiotów artystycznych i zawodowych objętych programem nauczania szkoły, składa indeks przewodniczącemu komisji.

§ 8. Osoba, która nie zgłosiła się na egzamin w wyznaczonym terminie lub od niego odstąpiła albo otrzymała ocenę negatywną, może przystąpić do egzaminu ponownie za zgodą komisji w terminie wyznaczonym przez komisję.

§ 9. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności w razie zmiany miejsca zamieszkania osoby zdającej lub rozwiązania komisji, osoba zdająca ma prawo przystąpić do dalszej części egzaminów z przedmiotów artystycznych i zawodowych objętych programem nauczania szkoły przed inną komisją wybraną przez siebie lub wskazaną przez Ministra Kultury i Sztuki.

§ 10. Do egzaminu dyplomowego może przystąpić osoba, która złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin z przedmiotów artystycznych i zawodowych objętych programem nauczania szkoły, do których została zobowiązana przez komisję.

§ 11. 1. Egzamin dyplomowy przeprowadza się na zasadach określonych w zarządzeniu nr 3 Ministra Kultury i Sztuki z dnia 20 stycznia 1993 r. w sprawie zasad przeprowadzania egzaminu dyplomowego w szkołach artystycznych (Dz. Urz. MKiS Nr 1, poz. 3).

2. Osoba, która złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin dyplomowy, otrzymuje dyplom ukończenia szkoły z klauzulą „dla eksterna”.

3. Wzory dyplomów określają odrębne przepisy.

§ 12. Okres liczony od rozpoczęcia do zakończenia składania egzaminu eksternistycznego przez daną osobę nie

powinien przekraczać 3 lat, a w przypadku szkół o dwuletnim cyklu nauczania — 1 roku.

§ 13. 1. Egzamin eksternistyczny jest odpłatny.

2. Opłaty za egzamin w wysokości obliczonej procentowo od kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w poprzednim kwartale, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w celach waloryzacji emerytur i rent, zwanej dalej „podstawą naliczania”, wynoszą:

Lp.	Zakres egzaminu	% od podstawy naliczania
1	Całość programu nauczania każdego przedmiotu występującego w planie nauczania danej klasy lub szkoły, z wyłączeniem głównego przedmiotu zawodowego	15
2	Główny przedmiot zawodowy	35
3	Egzamin dyplomowy	60

3. Osoba przystępująca do egzaminu przekazuje opłatę za egzamin na wskazane konto przed rozpoczęciem egzaminu.

4. Osoba, która z ważnych przyczyn losowych nie przystąpiła do egzaminu, może ubiegać się o zwrot wniesionej opłaty. Decyzję w tej sprawie podejmuje dyrektor szkoły.

§ 14. 1. Wydatki związane z działalnością państwowych komisji egzaminacyjnych pokrywane są przez szkołę, przy której powołano komisję.

2. Wysokość wynagrodzenia członków komisji określa umowa zawarta pomiędzy dyrektorem szkoły a członkiem komisji.

§ 15. 1. Nadzór pedagogiczny nad egzaminem eksternistycznym sprawuje Minister Kultury i Sztuki.

2. W przypadku stwierdzenia, że w czasie egzaminu eksternistycznego zostały naruszone przepisy i fakt ten mógł mieć wpływ na wynik egzaminu, Minister Kultury i Sztuki może unieważnić egzamin w całości lub w części i określić tryb dalszego postępowania.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *J. Góral*

387

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 27 sierpnia 1993 r.

w sprawie określenia wysokości opłaty za udzielenie informacji z rejestru skazanych oraz sposobu jej uiszczania.

Na podstawie art. 27 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1990 r. Nr 23, poz. 138, Nr 34, poz. 198, Nr 53,

poz. 306 i Nr 89, poz. 517, z 1991 r. Nr 55, poz. 234 i Nr 100, poz. 443 oraz z 1993 r. Nr 47, poz. 213) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość opłaty za udzielenie informacji z rejestru skazanych, zwanej dalej „opłatą”, dotyczącej jednej osoby wynosi 200.000 zł.

§ 2. Nie uiszczają opłaty:

- 1) organy państwowe oraz inne jednostki organizacyjne lub zakłady będące jednostkami budżetowymi, a także działające przy zakładach karnych i aresztach śledczych oraz zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich — przedsiębiorstwa państwowe i gospodarstwa pomocnicze,
- 2) gminy i związki gmin, stowarzyszenia działające na podstawie ustawy o stowarzyszeniach, do których zadań statutowych należy prowadzenie działalności charytatywnej, oraz inne organizacje społeczne prowadzące działalność charytatywną,
- 3) uprawnione do zasięgania informacji z rejestru władze państw obcych, jeżeli zawarta w tej sprawie umowa międzynarodowa przewiduje zwolnienie od opłat, a w razie braku umowy — pod warunkiem wzajemności.

§ 3. 1. Opłaty, o których mowa w § 1, uiszcza się w znakach opłaty sądowej, naklejając je na pierwszej stronie zapytania o karalność.

2. W wypadku nieuiszczenia należnej opłaty, rejestr nie udziela informacji.

§ 4. 1. Uiszczający opłatę znakami opłaty sądowej nie może znaków kasować. Znaki przez niego skasowane nie będą przyjmowane.

2. Znaki opłaty sądowej kasuje upoważniony pracownik niezwłocznie po przyjęciu zapytania o karalność.

3. Znaki opłaty sądowej kasuje się przez przekreślenie ich na krzyż, tak aby końce kresek przechodziły na papier, na którym naklejono znaki. Na każdym ze znaków wpisuje się datę skasowania, a obok znaków — sumę, na którą znaki skasowano, oraz umieszcza się podpis kasującego.

§ 5. 1. Pracownik, który przy załatwianiu sprawy dostrzeże znak opłaty sądowej nie przyklejony lub nie skasowany, obowiązany jest zawiadomić o tym pracownika upoważnionego do kasowania znaków opłaty sądowej.

2. W wypadku gdy istnieje podejrzenie, że znaki opłaty sądowej są sfałszowane lub powtórnie użyte — znaków nie należy kasować, lecz bezzwłocznie zawiadomić o tym kierownika Centralnego Rejestru Skazanych.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lipca 1986 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za udzielenie informacji z rejestru skazanych i zasad jej uiszczania (Dz. U. Nr 29, poz. 144 i z 1987 r. Nr 25, poz. 142).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 8 września 1993 r.

Minister Sprawiedliwości: *J. Piątkowski*

388

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI I OBRONY NARODOWEJ

z dnia 30 sierpnia 1993 r.

w sprawie prowadzenia rejestru osób prawomocnie skazanych, udzielania informacji z rejestru oraz trybu zbierania danych w postępowaniu karnym dotyczących tych osób.

Na podstawie art. 27 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1990 r. Nr 23, poz. 138, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306 i Nr 89, poz. 517, z 1991 r. Nr 55, poz. 234 i Nr 100, poz. 443 oraz z 1993 r. Nr 47, poz. 213), art. 275 § 2 Kodeksu postępowania karnego, art. VI § 2 Przepisów wprowadzających Kodeks postępowania karnego oraz w związku z art. 173 ustawy karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 22, poz. 103, z 1985 r. Nr 23, poz. 100, z 1990 r. Nr 14, poz. 84 i Nr 86, poz. 503, z 1991 r. Nr 100, poz. 442 i Nr 107, poz. 458 oraz z 1992 r. Nr 21, poz. 85 i Nr 68, poz. 341) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa urząd prowadzący rejestr skazanych, sposób prowadzenia tego rejestru oraz podmioty uprawnione do otrzymywania informacji z rejestru, a także tryb zbierania w postępowaniu karnym danych dotyczących osób prawomocnie skazanych.

§ 2. 1. Rejestr osób prawomocnie skazanych jest prowadzony przez Centralny Rejestr Skazanych, stanowiący komórkę organizacyjną Ministerstwa Sprawiedliwości, zwanej dalej rejestrem.

2. Rejestr działa również za pośrednictwem punktów informacyjnych utworzonych przy niektórych sądach wojewódzkich, określonych w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Podstawę informacji objętych rejestrem stanowią karty karne i zawiadomienia sporządzane przez sądy i prokuratury oraz zawiadomienia sporządzane przez inne uprawnione organy państwowe.

§ 4. Rejestracji podlegają:

- 1) prawomocne wyroki, którymi orzeczono kary za przestępstwa lub za przestępstwa skarbowe, z wyjątkiem wyroków w sprawach o przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego, w których orzeczono karę pozbawienia wolności poniżej 6 miesięcy lub karę łagodniejszego rodzaju, chyba że postępowanie toczyło się z urzędu,
- 2) prawomocne orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania,
- 3) prawomocne wyroki sądów państw obcych wykonywane w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy międzynarodowej, z uwzględnieniem zmian dokonanych przez sąd polski,
- 4) prawomocne wyroki sądów państw obcych nie wykonywane w Rzeczypospolitej Polskiej, którymi orzeczono wobec obywateli polskich karę pozbawienia wolności powyżej 6 miesięcy.

§ 5. 1. Rejestracja orzeczeń określonych w § 4 następuje na podstawie karty karnej sporządzonej przez sąd, który